

Sihirli Kale

SOPHIE ANDERSON

İç İllüstrasyon: Saara Söderlund

GENÇ
T
TİMİS

BİRİNCİ BÖLÜM

SABAH KOŞTURMACASI

Gün doğumunda, sabah koşturmacasına hazır halde uyandım. Yatak odamın penceresinden sızan bal rengi ışık, çam tomruğundan duvarları parıltatıyor ve tatlı tatlı kokmalarına neden oluyordu. Yatağımda doğruldum ve büyükannem Babusya'nın silüetini görene kadar ışığa doğru baktım. İki bastonuna dayanmış halde, çimenlikteki sarı otların arasında sallanıyordu. Sirtında, huş ağacı kabuğundan yapılmış kocaman bir sepet vardı ve neredeyse göl kıyısındaki meyve korusuna varmıştı. Gözlerimi kısıp sayaya başladım.

Bir. Babusya'nın bana ördüğü kocaman yün çorapları çıplak ayaklarıma geçirdim.

İki. Annemle birlikte ördüğüm kaba saba halının üstüne atlayıp yatak odamın kapısını ardına kadar açtım ve üçüncü katın uzun koridoruna çıktım.

Üç, dört, beş. Koşarcasına üç adım atıp koridorda kaydım; yün çoraplarım alaçamdan yapılma bu pürüzsüz döşeme tahtaları üzerinde buz pateninden bile hızlı kayıyordu.

Altı. İlk merdivene vardığımda geniş meşe korkuluğa atladım ve aşağı öyle hızlı kaydım ki kalbim bana yetişmek için güm güm attı. Soylu atalarımın ait portrelerin bazıları bana kaşlarını çatarak baktı ama ben bir çılgılık atarak onları görmezden geldim.

Yedi, sekiz, dokuz, on. İki koridorda daha kaydım ve Müzisyen Kubbesi adını verdiğim kubbeye açılan gizli kapının belli belirsiz çerçevesinin yanından geçtim. Bu kubbeye bu ismi vermiştim çünkü içeride bir viyola ve elime aldığımda un ufak olan, el yazımı bazı nota kâğıtları bulmuştum.

On bir, on iki. Üzerinden kayılacak iki tırabzan, geçip gidilecek daha çok kaş çatan soylu portresinden sonra bir de havaya rahatsız edici şekilde toz saçan, soluk ve yırtık bir kraliyet armasını gobleninin yanından geçtim.

On üç. Zemin kattaki sağlam olmayan blok parkelere geldim ve koşmaya başladım çünkü çoraplarım bu mozaik desenler üzerinde pek de iyi kaymıyordu.

On dört. Kalenin en sevdiğim yerine, yani mutfağıma doğru koştum ve *grenki* –yumurtalı ekmek– gibi kokan bir şeyi devasa çinili fırının üzerinde kızartan siyah saçlı babama ve uzun saplı bakır bir cezvede kahve pişiren kızıl saçlı anneme el salladım. Kız kardeşimin de orada olduğuna dair tek gösterge, annemin Rosa'yı kalbine yakın tutmak

için taktığı parlak yeşil renkteki bebek örtüsünden dışarı fırlayan ipek gibi yumuşak ve koyu renkli birkaç bukleydi.

On beş. On altı. Evin dışına açılan mutfak kapısının önünde sendeleyerek durdum, çizmelerimi ve Babusya'nın bana ördüğü büyük beden hırkayı giydikten sonra gülümsedim çünkü zamanı iyi kullanıyordum.

On yedi. Kapıdan dışarı fırladım ve altın ve pas renkleriyle dolu sonbahar dünyasına doğru uçtum. Derin bir nefes alıp mutlulukla ciyakladım çünkü her şey çok güzeldi.

On sekiz, on dokuz. Göl kıyısına doğru tepeden aşağı koşarak indim. Hava serindi ve dökülen yapraklar ve olgunlaşan fındıkların topraksı, akçaağaç kokularıyla doluydu.

“Yirmi!” diye bağırdım, Babusya'nın yanına vardığımda. “Dünden iki saniye daha hızlı.”

“Ama üzerinde hâlâ pijamaların var,” dedi Babusya, başını kaldırıp bakmadan. “Ayrıca kahvaltı da etmedin.” Engebeli zeminde bastonlarını nereye koyup adımlarını nereye atacağına odaklanıyordu.

“Pijamalarım çok rahat ve karnım da henüz aç değil.” Bir kolumu ona doğru uzattım.

Babusya'nın boğazından küçük bir rahatsızlık homurtusu yükseldi ama bastonlarından birini bana uzatıp kolum yerine bileğimi kavradı. “Her sabah peşimden buraya gelmene gerek yok, Olia. Bastonlarımla da rahatça yürüyebiliyorum.” Babusya başını kaldırdığında kocaman, koyu renkli gözleri güneş ışığını yansıtarak parıldadı.

“Yürüyebileceğini biliyorum. Sadece sabah koşturmacasını seviyorum. Ayrıca...” Her sabah buraya peşinden gelmemin diğer nedenini Babusya’ya söyleyip söylememe konusunda tereddüt ettim. “Seninleyken sihir görme ihtimalimin daha yüksek olduğunu düşünüyorum.”

Babusya kıkırdadı. “Sihir, senin olacağına inandığın her yerdedir.”

Kaşlarımı çattım. Babusya her zaman bir şeyleri açıklamanın aynı anda hem basit hem de karmaşık bir yolunu bulurdu ve sözlerinin gerçek anlamları çoğu zaman benim kavrayabileceğimin ötesinde gibi gelirdi.

Fazla büyümüş meyve korusuna ulaştık ve Babusya beni, diğer uçtaki sarı yapraklı ağaçlara doğru götürdü. “Ee, bugün ne topluyorsun?” diye sordum.

“Kuş elması.” Babusya durunca sırtındaki sepeti çıkarmasına yardımcı oldum ve bastonunu geri verdim. İkimiz de ağaçlara bakıyorduk. Alçak dallardaki meyveler çoktan toplanmıştı ama yüksek dallar küçük, kırmızı elmalarla doluydu.

Botlarımı ve çoraplarımı ayaklarımdan çıkarıp en yakındaki ağaca tırmandım. Çıplak ayaklarımla ağacın kalın ve sert gövdesini, ellerimleyle dalları kavrayarak yükseldim ve en sonunda etrafım meyvelerle doldu. Sonra sağlam bir dalın üzerinden bir bacağımı savurup oturdum ve üç kusursuz elma kopardım. Onları Babusya’ya uzatmaya çalıştım ama o da bir sonraki ağacın yanına geçmişti. Bastonunu kaldırıp bir

dala vurunca beş elma ayaklarının dibine düştü. Elmaları yerden almak için öne doğru eğildi.

“Ne pişireceksin?” diye sordum, elmaları aşağıdaki çimlerin üzerine bırakarak.

“Yarın geceki hasat ayı şölteni için bir *sharlotka* elmalı keki,” diye yanıtladı Babusya, birkaç elma daha düşürmek için başka bir dala bastonuyla vururken.

Sadece elmalı keki değil, şölende olacak diğer tüm yemekleri düşünürken dudaklarımı yaladım. Tombul ve kızıl haldeki hasat ayı yılda bir kez çıktığında, Mila Kalesi tıpkı olgun bir böğürtlen gibi parıldardı ve Büyük Salon da ellerinde sonbaharın son meyvelerini taşıyan, bunlarla turtalar ve akla gelebilecek her renk ve tattan reçeller yapmış insanlarla dolup taşardı.

Tüm gece, hasat ayı batana ve güneş tekrar Mila Gölü üzerine doğana dek müzikler çalar ve danslar edilirdi. Bu yıl kutlamalar hiç olmadığı kadar büyük ve neşeli olacaktı çünkü bu yıl, Mila Kalesi’nin beş yüzüncü doğum günüydü.

Ben en çok kendi yaptığım yama işi için heyecanlıydım. Bu, avuç içi büyüklüğünde, üzerine bir resim eklenmiş küçük bir kare kumaş parçasıydı. Ailemizden biri her yıl bir tane yapardı ve ben de yarın kendi yaptığımı ailemizin yama işi battaniyesini oluşturan diğer dört yüz doksan dokuz parçanın yanına ekleyecektim.

Her zaman bir kız ya da erkek kardeşim olmasını istemiştim ve Rosa doğduğundan beriye tek istediğim şey onun

için dünyanın en iyi ablası olmaktı. Yaptığım bu yama işi bir başlangıç gibi hissettiriyordu. Bu parça onu ne kadar sevdiğimi gösteriyordu ve parçayı battaniyeye eklediğimde, Rosa'nın ailemizin bir parçası olması karşısında ne kadar memnun olduğumu kanıtlayacaktı.

Dönüp kaleye doğru bakarken büyüdüğünde bu kalede Rosa'yla atılmak istediğim tüm maceraları düşündüm. Büyük, yuvarlak kubbelerden o kadar çok ışık yansıyor ki bakabilmek için ellerimi gözlerime siper etmem gerekiyordu.

“Her yıl daha da çok parlıyorlar.” Babusya doğruldu ve benim baktığım yere doğru baktı.

“Babam, kubbeleri örten toz ağacından kiremitlerin yaşlandıkça daha gümüşü hale geldiğini ve daha çok ışık yansıttığını söylüyor.” Ağırlıkları altında bükülecek kadar elmayla dolu bir dala uzandım.

Babusya burun kıvırdı. “Senin baban Mila Kalesi'nin ahşaplarıyla ilgili her şeyi bilen iyi bir marangoz, buna eminim. Ama kalenin sihrine hiçbir zaman dikkat vermedi, küçük bir çocukken bile. Kale kubbeleri, dış dünyadan soyutlanmış sihirle doludur ve her yıl daha çok parlarlar çünkü bu sihir kaçmaya çalışır.”

Kubbelere yeniden baktım. Parlaktılar ve cıva gibi ışıldıyorlardı. “Güneş Kubbesi neden en parlak olanı?” diye sordum, Babusya'nın bana yeniden açıklayacağını ve bu kez açıklamasını anlayacağımı umarak.

“Çünkü sihri açığa çıkarmanın anahtarı o kubbenin içinde saklı.” Babusya’nın gözleri parıldadı. “Kimse oraya çıkan yolu bulamadı. Ben yıllarca aradım ama ruhlar bana, o kubbenin içine kendilerinin bile giremediğini söyledi. Girebilseler bile anahtar zaten bir anahtar gibi değil ve kilit de başka bir yerlerde saklı.”

“Bu hiç mantıklı değil.” Başımı sallayıp birkaç elma daha topladım ve sonra onları Babusya’nın yakınına doğru atmak için eğildim. “Kubbelerin içine hapsolmuş sihri açığa çıkarmanın mümkün olduğunu düşünüyor musun ki?”

“Bunu yapabileceğine inanıyorsan yaparsın. İnanç *her şeydir*, Olia. Hiçbir zaman yeteri kadar inanca sahip olamazsın.”

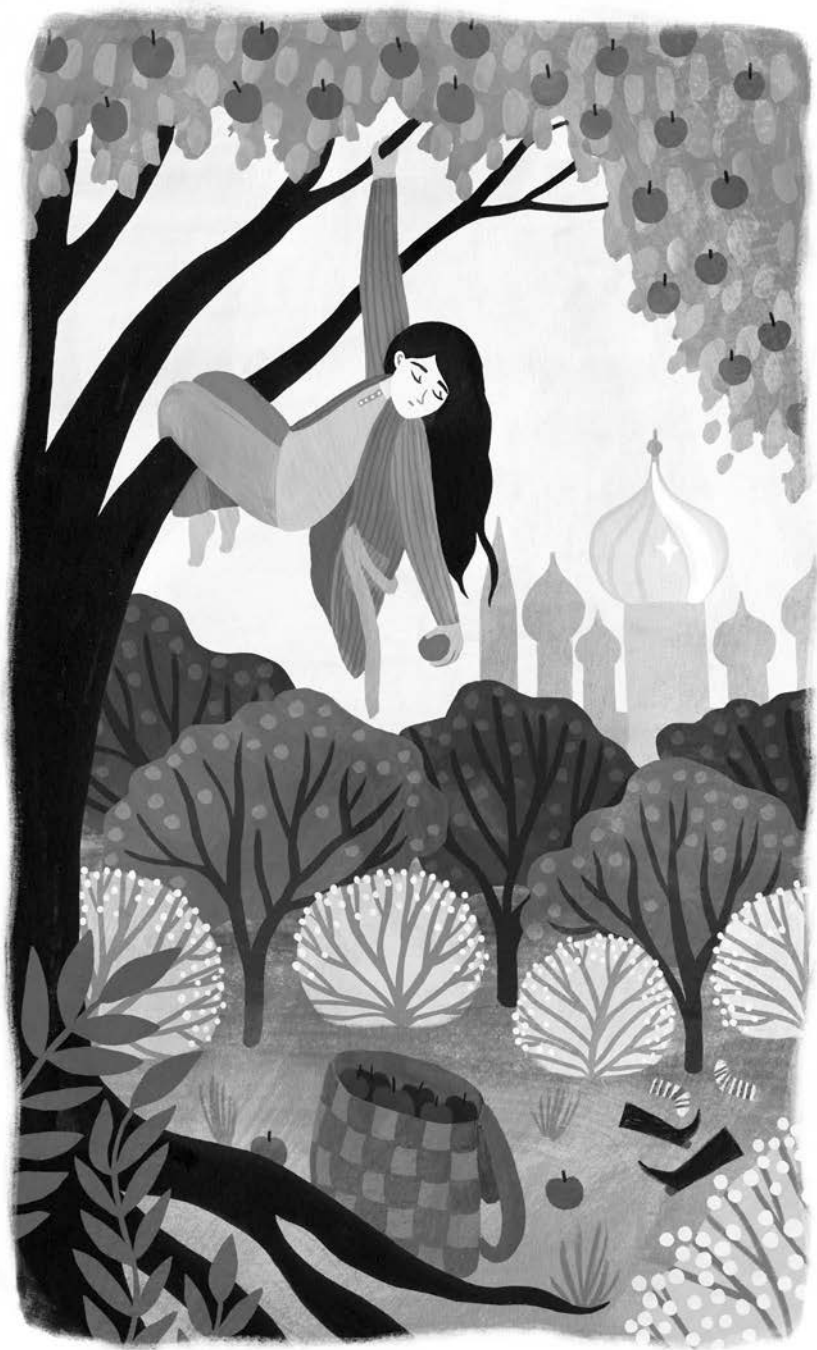
“Ben inanmak istiyorum.” Kollarımı hışırdayan yaprakların içine bıraktım ve abartılı bir şekilde iç çektim. “Ama ben sihri senin gibi görmüyorum, Babusya.”

“Kimse sihri aynı şekilde görmez.” Babusya güldü. “Farklı açılarda bakmak bu yüzden önemlidir.”

Daldan baş aşağı sallanana kadar iyice eğildim. “Böyle mi demek istiyorsun?” derken gülümsedim. Babusya gözlerini devirdi ama o da gülümsüyordu. “Sihri açığa çıkarırsam ne olurdu?” diye sordum.

Babusya, sanki bir şeyi çözmeye çalışıyormuş gibi kubbelere uzun ve sert bir şekilde baktı.

“O zaman sihir serbest kalırdı,” dedi en sonunda.

“Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olurdu?” diye sordum, Babusya’nın yüz ifadesini anlamlandıramayarak.

“Tıpkı diğer her şey gibi bu da ona nasıl baktığın ve nerede durduğuna göre değişir.” Babusya kaşlarını çatarken kalenin olduğu taraftan bir rüzgâr esti; çayırı süpürüp geçti ve korudaki tüm ağaçları titretti. Rüzgârda kalenin gizli alanlarının –nemli çam, toz ve eski kitap– kokusu duyuluyordu ama aynı zamanda tıpkı güneşte çatlamış taşlar ve kuru, çatırdamış toprak gibi çok daha eski bir şeylerin kokusu da vardı.

Soğuk hava hırkamin ve pijamamın içine girdi. Ürperdim ve üzerinde durduğum dalı daha sıkıca kavradım. Saçlarım yüzüme yapıştı ve altın rengi ışık gözlerimin önünde dans etti. Nefes almayı bırakıp merakla kıvılcımları izledim. Daha önce onlar gibi bir şeyi hiç görmemiştim.

Sonra geldiği gibi hızla rüzgâr uzaklaştı ve ışıklar da gitti. Darmadağın ve nefes nefese bir halde kalmıştım. Sanki, sadece bir anlığına dünyanın üzerindeki örtü kalkmıştı ve ben de ardında duran parıl parıl ve karmakarışık bir şeyi görmüştüm.

Ağaçtan inip Babusya’nın yanına gittim, kalbim gümbür gümbür atıyordu.

“Sihri gördün, değil mi?” Babusya bana doğru eğilip gözlerimin içine baktı.

“Bilmiyorum. Olabilir...” Dudağımı ısırdım. “Bundan nasıl emin olabilirim?”

“Kalbin gerçeği bilir.” Babusya iyice yakınımı eğildi ve kulağıma şöyle fısıldadı: “Zaman azalıyor, Olia. Sihir yakın zamanda serbest kalmazsa kendi kendine patlayacak. Bu da kötü bir şey olur, hangi açıdan bakarsan bak.”

Babusya’nın sözleri ağır geldi ve zihnimde dalgalar oluştu. Ben hep sihri aramıştım çünkü bu fikir meraklı ve heyecan verici hissettiriyordu ama onu bulamazsam kötü bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ya ona ulaşmak için daha çok çabalamam ve başka bir şeyler yapmam gerekiyordusa?

Etrafımda başka bir esinti dolanınca hırkama iyice sarındım. “Bence sadece soğuk bir sonbahar rüzgârı,” dedim Babusya’ya, ondan ziyade kendimi rahatlatmak için. Çünkü kalbimde bir yerlerde bunun sıradan bir rüzgâr olmadığını ve *bir şeylerin* olmak üzere olduğunu hissediyordum. İçimde bir heyecan dalgası köpürüyordu ama midem gerginlikle çalkalanıyordu çünkü bu şey her neyse ona hazır olduğumdan emin değildim.